

Του αρχιμ. Ιερεμίου Γεωργαλή

Στα βάθη των αιώνων και σε χρόνους πανάρχαιους, λησμονημένους που κυριαρχούσαν οι μυθικοί θεοί, οι ημίθεοι, οι Τιτάνες και οι γενναίοι ήρωες, ηφαίστεια πυρίκαυστα και τεκτονικοί σεισμοί καταπόντισαν την αρχαία Αιγηίδα.

Από τις Στήλες του Ηρακλή (Γιβραλτάρ) και την Τριτωνίδα λίμνη (σημερινή Σαχάρα) εισόρμησαν τα νερά της αβύσσου που κατέκλυσαν την αρχέγονη ήπειρο και την μετονόμασαν σε Αιγαίο πέλαγος.

Τα λείψανα της αρχαίας εκείνης γής είναι οι διαμαντόπετρες του Αιγαίου, τα περιζάκουστα νησιά μας.

Ένας τέτοιος πολύτιμος λίθος των Δωδεκανήσων είναι και η νήσος Λειψώ. Η μυθολογία την θέλει να είναι η αρχαία Ωγυγία, το νησί της Καλυψούς που επί επτά έτη παρέμεινε ο πολυμήχανος Οδυσσέας.

Από την μυθική νύμφη Καλυψώ έλαβε το όνομά της η νήσος Λειψώ. Αιώνες τώρα λοιπόν, η ολόφωτη Λειψώ ασάλευτη συνεχίζει το ποντοπόρο ταξίδι της στο ελληνικό αρχιπέλαγος περιβεβλημένη το ατλάζι του Αιγαίου.

Κάρες, Δωριείς και Ίωνες κατοίκησαν στο νησί. Ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου,

Αλέξιος Α΄ ο Κομνηνός δωρίζει το 1088 μ.Χ., διά Χρυσοβούλου Λόγου, την Πάτμο, την Λειψώ και τα γύρω νησιά στον ιδρυτή της Μονής του Μεγάλου Θεολόγου της Πάτμου, Όσιο Χριστόδουλο τον Λατρινό.

Φράγκοι, Ιωαννίτες ιππότες, Τούρκοι και Ιταλοί κατακτούν το νησί. Όμως «αυτοί συνεποδίσθησαν και έπεσαν», αφού η καρδιά των Λειψωτών είναι σμιλεμένη με το Φως το εκ του Φωτός, με θάλασσα απέραντη και ουρανό καθάριο. [\(περισσότερα...\)](#)